

Kako je za isusovačkog svećenika počeo život

Nakon što sam punih devetnaest godina kao rimokatolički svećenik neprestano bio u opasnosti da ću doživjeti brodolom, petnaestoga travnja 1956. godine sam po Isusu Kristu stigao do obale mira s Bogom.

Još kao mlad svećenik napustio sam Španjolsku, svoju domovinu, i odazvao se pozivu nekih južnoameričkih biskupa da dođem k njima kao pojačanje u borbi protiv protestantizma, koji se u Latinskoj Americi širio poput lavine. U duši jednog Španjolca postoji nagoni samoobrambeni odaziv protiv sva-

ke vrste protestantizma. Od kraljeva Karla V. i Filipa II. (16. stoljeće) povijest Španjolske bila je prožeta religijskim ratovima, vjerskim ukazima i inkvizicijom. Budući da je španjolskom kleru papa rekao da je Latinska Amerika misijsko polje za španjolske svećenike, to sam shvatio kao jasan znak za polazak. K tome sam rado htio djelovati u tom – za mene još nepoznatom – dijelu Zemlje, koji je nekoć bio najdragocjeniji posjed našega kraljevstva.

Za kratko vrijeme otkrio sam da je Latinska Amerika u pravom smislu te riječi nov i drugačiji svijet te sam u São Paulu (Brazil), kasnije u Argentini i na poslijetku u Čileu, vidio kako protestantske skupine zahtijevaju društveno priznanje kakvo je imala i Rimokatolička crkva. Po mom pristranom gledištu to je bilo nešto što se nije smjelo trpjeti ni dopustiti. No božansko providenje mi je uskoro rasvijetlilo sve to.

Onaj koji je započeo dobro djelo u vama ...

Stigao sam u Antofagastu u Čileu, gdje sam kao katedralni svećenik imao odlične prigode provoditi svoje protu-protestantske zamisli. Kako su mi u ruke dospjeli neki evanđeoski spisi, bio sam spreman početi s borbom pa sam ih s prijezirom pročitao. Kasnije sam čitao neke protestantske knjige, koje sam se bio usudio čuvati u vlastitoj knjižnici.

Malo-pomalo naklonjenost je počela potiskivati onu smrtonosnu mržnju koju sam dotad bio gajio protiv protestanata i postajalo mi je sve jasnije da je protestantizam drugačiji negoli su nam o njemu pričali ili nas učili u rimokatoličkim teološkim školama.

Evanđeoske knjige bile su pune dubokog naučavanja koje je bilo crpljeno iz svetih knjiga Biblije. Izvanjski gledano, između protestantskih i rimokatoličkih knjiga nisam mogao utvrditi neke veće razlike, osim što je u protestantskim nedostajao "Imprimatur", to jest dopuštenje Vatikana da se to djelo tiska. No život evanđeoskih vjernika uvelike se razlikovao od života prosječnih katolika pa sam priželjkivao da i moji vjernici žive jednako čudorednim i ispravnim životom kao i ti omraženi protestanti.

Neočekivane okolnosti odvele su me iz Čilea u Boliviju, gdje sam nakon nekoliko mjeseci bio postavljen na častan položaj nacionalnog savjetnika rimokatoličke studentske organizacije JEC. Na to me mjesto postavio nadbiskup grada La Paza. Zbog te odgovorne službe na neko je vrijeme bilo zaustavljeno moje približavanje protestantizmu. No Bog je nastavio činiti djelo koje je bio započeo pa ne samo sam imao prigodu čitati evanđeoske knjige i traktate, nego i upoznati neke osvjedočene evanđeoske kršćane.

Sâm Krist je okajao naše grijeh

Moja rimokatolička vjera i moja svećenička služba približavala se brodolomu pa sam je uz goleme napore pokušavao spasiti. Na posljetku, to je moglo značiti da je sve to samo đavolska kušnja, kao što sam već bio čuo u pogledu sličnih slučajeva. Stoga sam napisao knjigu naslovljenu "Svećenik i hostija". Knjiga, doduše, nije bila objavljena, ali je bila službeno priznata od strane moje dijeceze. Na-

dao sam se da će poslanica Hebrejima potvrditi ono što sam u toj knjizi napisao, ali u njoj nisam našao ono što sam tražio: potvrdu za rimokatoličko svećeništvo. Jedini svećenik koji je u njoj opisan jest Isus Krist, koji se *pojavio jedanput na svršetku svijeta da od strani grijeh prinijevši na žrtvu sebe* (Hebrejima 9,26). Zatim sam u desetom poglavlju, u 17. i 18. retku, pročitao o tome da je nemoguće prinositi neku drugu žrtvu. Kako je došlo do toga da se u Rimokatoličkoj crkvi propovijeda da je misa beskrvno obnavljanje prave žrtve na križu, o kojoj naučava Biblija, i da ne postoji mogućnost ponoviti to što je Krist učinio jednom za svagda? I kakvu vrijednost ima beskrvna žrtva kad isti pisac poslanice Hebrejima naučava da *bez proljevanja krvi nema oprostjenja* (Hebrejima 9,22)? Stoga i govori da je vječan Svećenik novoga Saveza, *sâm ostvarivši očišćenje naših grijeha, sjeo zdesna Veličanstvu u visinama*, gdje zauvijek živi da bi nas zastupao (Hebrejima 1,3 i 7,25).

Kada sam završio s proučavanjem poslanice Hebrejima osjećao sam kao da mi je neka nevidljiva i svemoćna ruka oduzela svećeničku opravu i položaj. Jedino svećeništvo koje je preostalo jest ono koje je sveti Petar opisao riječima: *Sami se kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu* (1. Petrova 2,5). To je isto ono o čemu govori i poslanica Hebrejima: *Prinosimo, stoga, po njemu neprestano žrtvu hvale Bogu, to jest plod naših usana, koje zahvaljuju njegovu imenu* (Hebrejima 13,15).

Zatim sam uvidio koliko je nepotreban i pogrešan nauk o čistilištu. Naime, isti biblijski pisac neizravno govori da je “mjesto našeg čišćenja” Isus Krist, jer je On na križu prinio svoj život *sâm ostvarivši očišćenje naših grijeha* (Hebrejima 1,3). Ako nas je Krist očistio od grijehâ, zašto bi onda duše koje su spašene morale ići na još jedno mjesto čišćenja da se pročiste? Kakvo je to čistilište koje imaju katolici, a koje nije ni jedan jedini put spomenuto u Bibliji?

Isus je jedini put

Nakon tih spoznaja nedostajala mi je samo prigoda za postizanje cilja, koji mi je već tako jasno svijetlio u daljini. Putem Božjeg vod-

stva stupio sam u vezu s jednim mladim propovjednikom, u kojega je prirodna inteligencija bila udružena s dubokom ljubavlju prema Bogu i neuobičajeno velikim poznavanjem Biblije. Zvao se Samuel Joshua Smith i bio je ravnatelj biblijske škole za Indiose u gradu La Pazu. To je bio moj prvi uistinu osoban susret s nekim “krivovjercem”. Njegove su mi riječi prosvijetlile razum, otjerale moju sumnju i toliko mi potaknule srce da sam se istinski ohrabrio.

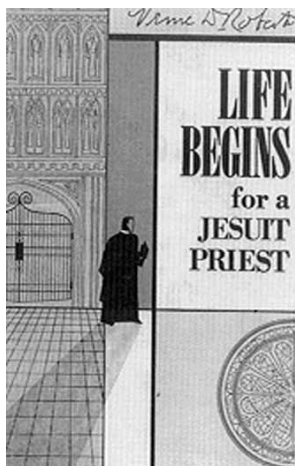
Idućeg dana sam ponovno posjetio Samuela. Kada sam se htio oprostiti, upitao me: “Što te sprečava u tome da Krista prihvatiš kao svog *jedinog* i *svedostatnog* Spasitelja?” Osjećao sam kako mi se srce topi i obuzeo me osjećaj sreće, dok su mi niz obraze potekle suze. Nije bilo potrebno više ništa: odmah nakon toga s potpunim sam uvjerenjem primio Isusa.

Krist je postao moj jedini Spasitelj, jer osim Njega na križu za mene nije umro nitko drugi. On je postao i moj svedostatan Spasitelj, zato što je Njegova krv svemoćna i jedina u stanju isprati mi grijeh s duše. Kako li su samo obredi, ceremonije i ljudske tradicije Rimokatoličke crkve bile neučinkovite u pogledu čišćenja moje duše za Boga. Tek sam sada razumio što je Isus mislio kad je rekao: *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivan 14,6). Molio sam za oprostjenje zbog toga što sam tolike godine išao pogrešnim putem i bio sam odlučan odsada ići putem koji je Isus Krist.

Od tog trenutka znao sam da sam novo stvorenje u Kristu (2. Poslanica Korinćanima 5,17). Istodobno sam uvidio da me Bog opravdao i skinuo ogroman teret s mog srca, koji me sve do toga trenutka nemilosrdno pritiskao. Da, prešao sam *iz smrti u život* (1. Ivanova 3,14).

Još sam dva mjeseca morao obavljati svoje dužnosti u Rimokatoličkoj crkvi. Bilo je važno dobro promisliti o svim pojedinostima prije negoli poduzmem konačan korak. To su bili najmračniji

mjeseci mog života, ali je na posljetku Bog potrgao lance kojima sam tako dugo bio vezan.

Jednog sunčanog poslijepodneva otišao sam u slobodnu evanđeosku crkvu u Mirafloresu, u La Pazu, gdje sam odmah skinuo svoju svećeničku opravu i potom u građanskoj odjeći popio šalicu čaja te stupio u jednostavno, duhovno i srdačno zajedništvo s braćom i sestrama. Činilo mi se kao da ih oduvijek poznajem.

Tako je spušten zastor i završena je tragedija koju sam dugih devetnaest godina proživljavao kao rimokatolički svećenik.

José Rico je tečno govorio španjolski, portugalski i engleski. Djelatno je naviještao Evanđelje ljudima španjolskoga govora i služio kao pastir u jednoj mjesnoj zajednici u mjestu Othello, u američkoj saveznoj državi Nebraska.